

Democratic institutions and standards are the result of historic developments to an extent not always appreciated in the lands which enjoy them.

Albert Einstein

Στις 28 του περασμένου μήνα έγραψα ένα κείμενο με τον τίτλο ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ SEA STORM. Διατύπωνα τη σκέψη να επιδιωχθεί η εμπλοκή των Ηνωμένων Εθνών ή της Ατλαντικής Συμμαχίας στην αντιμετώπιση της ανεξέλεγκτης ροής προσφύγων και μεταναστών από την Ασία και Αφρική προς την Ευρώπη· ειδικότερα δια του Αιγαίου. Εχαρακτήριζα την άποψη μου αυτή ως “παράκαιρο σχόλιο” και “παραλογική φαντασίωση”. Δεν μπορούσα ποτέ να πιστέψω πως κανένας από τους τόσους και τόσους αξιωματούχους και εμπειρογνώμονες των ενδιαφερόμενων κρατών δεν είχε σκεφτεί να προτείνει κάτι τέτοιο στα σοβαρά. Και να, ξαφνικά, λίγες μόλις μέρες αργότερα, στις 8 Φεβρουαρίου, Μέρκελ και Νταβούτογλου συμφώνησαν να ζητήσουν (το σχετικό αίτημα υπέγραψε τελικά και η Ελλάδα) τη συνδρομή του ΝΑΤΟ στον έλεγχο της διακινήσεως προσφύγων και μεταναστών στο Αιγαίο.

Τα λέω αυτά, περιαυτολογώ δηλαδή, για να δικαιολογήσω την αποκοτιά των διαλογισμών, που θα παραθέσω εν συνεχεία. Επήραν τα μυαλά μου αέρα! Έχουμε, λοιπόν, και λέμε (από κείμενό μου της 7^{ης} Δεκεμβρίου 2015, πριν από την πρόκληση της περιαυτολογίας): «Έτσι επιβεβαιώνει [ο Αλέξης Τσίπρας] την άποψη, που έχω διατυπώσει και σε άλλη περίπτωση, ότι ξεκίνησε την πρωθυπουργία του με σκοπό να αντικαταστήσει το αστικό δημοκρατικό μας καθεστώς με κάποιου τύπου νοτιοαμερικανική (Βενεζουέλας π.χ.) ψευδο-δημοκρατία. Όταν εσκόνταψε στην ακαμψία του Σόιμπλε, ...έκαμε μια άνευ προηγουμένου σε έκταση και σε βάθος αναστροφή (turnover, κωλοτούμπα, την εχαρακτήρισαν οι απρεπείς). Έθεσε την προσωπική του έπαρση και ιδιοτέλεια πάνω από μαρξισμούς, ιδεολογίες, προεκλογικές υποσχέσεις, προγραμματικές δηλώσεις, ηθικές αναστολές, κομματική νομιμοφροσύνη...».

Ήταν μια απόπειρα ερμηνείας των πολιτικών εξελίξεων με όργανο τον διαθέσιμο κοινό νου. Τώρα, στη μετα-περιαυτολογική φάση, ο κοινός νους δεν επαρκεί· ίσως μάλιστα και να κατευθύνει προς παραπλάνηση. Εδώ ισχύει η πέραν της παράνοιας λογική. Εξηγούμαι: Είναι παρανοϊκά πολλά από όσα συμβαίνουν και διαπράττονται στον χώρο και στον τρόπο λειτουργίας της κυβερνήσεώς μας. Η οικονομία (ένδειξη το χρηματιστήριο) γκρεμοσακίζεται. Η κοινωνία διχάζεται. Και, την ώρα που συμβαίνουν αυτά, συγκαλείται έκτακτο υπουργικό συμβούλιο να συζητήσει για τον αριθμό των αδειών τηλεοράσεως!

Μία χωρίς τέλος σειρά συμβάντων δεν συνάδουν με την κοινή λογική. Δεν συνάδει υπουργός να προτείνει ψήφιση νομοθετικής διατάξεως και ταυτόχρονα να δηλώνει επισήμως ότι δεν θα την εφαρμόσει σε καμία περίπτωση· over his dead body. Να υπογράφεται συμφωνία πωλήσεως μετοχών του ΟΛΠ και ο αρμόδιος υπουργός να το αμφισβητεί! Να έχει αποφασιστεί, ύστερα από διαγωνισμό, η παραχώρηση του πρώην

Αεροδρομίου Ελληνικού σε ιδιωτική επιχείρηση και οι αρμόδιοι να κάνουν την πάπια! Να υπογράφεται συμφωνία για την πολυετή παραχώρηση της λειτουργίας των περιφερειακών αεροδρομίων και οι αρμόδιοι για την εκτέλεση της συμφωνίας να σφυρίζουν αμέριμνοι! Να έχει αποφασιστεί η πώληση του 30% των κρατικών μετοχών του Διεθνούς Αερολιμένα Αθηνών και οι αρμόδιοι να το κωλοβαράνε! (με το συμπάθιο για την έκφραση δοκιμή παραστατικής αποδόσεως της προστυχιάς της καταστάσεως.) Να εκδίδεται απόφαση του ΣτΕ για το χρυσωρυχείο στις Σκουριές και ο αρμόδιος υπουργός να προβάλλει νέους λόγους αναβολής! Να καθυστερούν αποφάσεις και η εκτέλεση συμφωνημένων έργων σχετικών με το προσφυγικό πρόβλημα: υπαρξιακής σπουδαιότητας για τη χώρα. Έτσι που δίνεται ευχέρεια στην ανάπτυξη μαχητικών κινητοποιήσεων. Δεν συνάδει με την κοινή λογική ο ΣΥΡΙΖΑ, ως κομματική οργάνωση, «να μη χάνει ευκαιρία να χαιρετίσει “τους λαϊκούς αγώνες” εναντίον της κυβερνήσεώς του».

Δεν είναι συμβατό με την κοινή λογική να συμβαίνουν όλα αυτά και να παραμένουν αμετακίνητοι στις θέσεις τους οι υπεύθυνοι υπουργοί (Σπίρτζης, Δρίτσας, Σκουρλέτης,...) και οι άλλοι εμπλεκόμενοι παράγοντες. Να μην εκτελούνται συμφωνημένες με τους Θεσμούς (ή Τρόικα ή Κουαρτέτο) σημαντικές αποφάσεις (ιδιωτικοποιήσεις π.χ.) που είναι λογικό να συνάγει κανείς ότι, αν εκτελούνταν, θα ξαλάφρωναν τα δύσκολα. Αποφάσεις, εν πάση περιπτώσει, που δεν παρουσιάζουν εξωγενείς δυσκολίες στην εκτέλεσή τους. Μία τελευταία παρατήρηση: Κυβέρνηση που να εφαρμόζει, εν επιγνώσει, πρόγραμμα, με το οποίο η ίδια είναι “κάθετα” αντίθετη, το απεχθάνεται, δεν έχει υπάρξει στην παγκόσμια πολιτική ιστορία ούτε υπάρχει σήμερα άλλη. Πρόκειται για σχιζοφρενική περίπτωση. Που σημαίνει πως κάτι άλλο πρέπει να έχουν στο μυαλό τους. Η σκέψη ενισχύεται από τις κυβερνητικές επιδιώξεις και πείσμονες ενέργειες στην εκπαίδευση. Στόχος η διάπλαση των νέων κατά το πρότυπο του “νομοταγούς” σοβιετικού πολίτη; Και στην επικοινωνία ανοίγουν την κρατική ΕΡΤ και κλείνουν τα ανεξάρτητα ιδιωτικά κανάλια.

Συμπέρασμα: Αναθεωρώ. Ο πρωθυπουργός, με τη στάση του, δεν υπηρετεί προσωπικές του φιλοδοξίες: δεν δρα με προσωπική ιδιοτέλεια, όπως πίστευα και υποστήριζα. Ούτε είναι από βλακεία και/ή ανικανότητα. Κυριαρχεί η πέραν της παράνοιας λογική. Λέω, λοιπόν, ίσως να πρόκειται για στρατηγικό σχεδιασμό. Να ένα πιθανό σενάριο-σχέδιο: Συντήρηση και παράταση της σύγκρουσης με τους ευρωπαϊκούς θεσμούς και το Δ.Ν.Τ. κατά τρόπον που να προκαλείται η εντύπωση πως για όλα φταίνει οι άλλοι: οι ξένοι (όπως το κατάφεραν με το κλείσιμο των τραπεζών και τα capital controls). Να προκληθεί μία μη πλήρως ελεγχόμενη έκρυθμη κατάσταση. Με κατάληξη... (το ότι σήμερα οι Βενεζουελανοί πεινάνε παραβλέπεται). Μήπως η σχεδόν προκλητική στάση της κυβερνήσεως έναντι των αγροτών οδηγεί προσχεδιασμένα προς τα εκεί; Προς κάποιας μορφής ανωμαλία; Μήπως πίσω απ' όλα αυτά κινείται μεταμφιεσμένη, λόγω αλλαγής συνθηκών, η εφαρμογή του αρχικού (καταστροφέντος με τη συνεργασία Λαφαζάνη, Κωνσταντοπούλου κ.α.) σχεδίου του ΣΥΡΙΖΑ (υπό την καθοδήγηση Τσίπρα) για την πρώτη φορά αριστερή κυβέρνηση; Το όραμα, δηλαδή, της “λαϊκής δημοκρατίας”; (Με εργαλεία: ιδεοληψίες, δολιότητα-κουτοπονηριά, ψευδολογία.

Και έμβλημα: το πορτραίτο, φαντάζομαι, του Άρη Βελουχιώτη αναπαραγωγή από το υπουργικό γραφείο Σπίρτζη!)

13 Φεβρουαρίου 2016